

Acta sanctorum

quotquot toto orbe coluntur, vel a catholicis scriptoribus celebrantur, quae
ex Latinis et Græcis, aliarumque gentium antiquis monumentis

Quo dies primus et secundus continentur

Bolland, Johannes

Parisiis et Romae, 1866

§. XXXVII. Gravissimam, absente Sancto, religiosi Cartusiæ Majoris incolæ
tentationem patiuntur; natum comiti Rogerio filium Sanctus baptizat,
novoque abs illo beneficio afficitur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-73889](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-73889)

AUCTORE
C. B.

reddisse Bruno videtur, tum quod hanc cura sua summopere adhuc indigere nosset, tum quod Calabriae et Siciliae comes Rogerius, sanctum Virum, quem, nondum fere cognitum, quod sanctissimis ejus precibus praesidium sibi ditonibusque suis a Domino speraret adfuturum, obnixissime ex dictis, ut, quem vellet, locum in ditone sua sibi deligeret, jam inde ab anno 1090 erat precatus, quemque, jam probe sibi cognitum, non secus ac Sanctum colebat, reverti in Calabriam omnibus modis vellet, nec Bruno posset non satisfacere desiderio principis tam pii tanque benevoli, quem in se sociosque suos, ut jam vidimus, maxime beneficium fuerat expertus.

et quid in reditu ad Calabriae eremum egisse traditur.

604 Ut sit, Sanctus equidem a concilio Placentino, si forte huic interfuit, in Calabriam rediit, nec Cartusiam, ut ut id facere maxime fortassis desideraret, repetere ei visum fuit. Ac Sanctum quidem, cum e concilio illo Calabriam repeteret, ad locum, duobus milliaribus Senis dissitum, divertisse, aliquamdiu ibidem commoratum esse, vicinis Senenses aliquoties hinc adiisse, ac tandem monitis suis, ut ad Urbani Papae II, a quo, quod Guiberto antipapae adhererent, sub interdico posita fuerat eorum civitas, obedientiam accederent, effecisse, Zanottius in S. Brunonis Historia seu Vita cap. 25 memoriae prodit, citans etiam pro hac sua narratione Vitam S. Brunonis Ms., cujus auctor sit Fulgentius Ceccaronius; verum, cum fuisse illud a Sancto nostro factum, a nullo prorsus scriptore alio commemoratum inveniam, nec Fulgentius Ceccaronius, e quo id Zanottius hausit, pro scriptore antiquo, habita aetatis, qua post S. Brunonem floruit, ratione, possit haberi, commemorari hic a Zanottio, quae veritati consonent, asseverare haud quo, remque proinde in medio relinquens, ad ea, quae Sancto, ad eremum Calabrinam jam reverso, obvenere, discipulique ejus in Cartusia passim esse narrantur, sermonem converto.

§ XXXVII. Gravissimam, absente Sancto, religiosi Cartusiae Majoris incolae tentationem patiuntur; natum comiti Rogerio filium Sanctus baptizat, novoque abs illo beneficio afficitur.

Brunonis in Cartusia discipuli gravissimam tentationem patiuntur,

Non reddisse S. Brunonem a celebrato, cui ex dictis forsitan interfuerat, Placentino concilio ad Mojorem Cartusiam, religiosi hujus incolae importunum sane quam maxime accidit, si vera memorent nostri biographi; gravissimam enim, si hi recte scribant, a daemone tentationem passi sunt, in quo, si dilectis discipulis Vir sanctus adjuisset, solatio eis juxta ac auxilio esse potuisset. Tentationem illam, quae, si locum vere habuit, haud ita dudum, uti ex dicendis intelliges, post Placentinum concilium, aliudque, quod proxime hoc excepit, Claromontanum verosimilius acciderit, Blomenvennae verbis commemorare hic lubet. Is itaque Sancti biographus, e quo et Puteano, quae eodem spectantia Surius suppeditat, mutuat est, sic scribit: Non defuit in paradiso hoc

spirituali (Cartusia nimirum) etiam serpens antiquus. Praesentis nempe, quanta damna accepturus esset ex Ordine illo, cujus fundamenta jam tunc jaciebantur, maxima illos pusillanimitate et perplexitate turbavit, praecipue per linguas, id est, eos, qui novitatis ipsos arguentes, scilicet periculum occisionis propriae ingerabant, adeo ut prorsus nescirent, quid agendum sibi esset, tum propter vitae institutae rigorem, tum propter heremum horribilem, in qua se periclitari, illorum moti sermonibus, formidabant et ipsi. Econtra vero timebant, si abirent, duces suas stellas Deumque offenderent.

606 Tali fuere a maligno spiritu Cartusiae Majoris incolae, Brunone absente, tentatione vexati; cui sane dispellendae opportunus maxime Sanctus fuisset; verum quod hic absens praestare non potuit, benignissime id, si fides iterum scriptoribus mox dictis, praestare dignata est divina Clementia. Cumque (subdit verbis proxime recitatis Blomenvenna) his aliquamdiu exagitati essent perplexitatibus, ecce, benignissimus Dominus, qui numquam deserit sperantes in se, misit ad eos, de hac re colloquentes (sicut de Spiritu scribitur, Nescis, unde veniat, aut quo vadat) virum honorabilem, crispus ac canos habentem capillos, dicentem eis: « Perplexi » estis, fratres, utrum manere in loco hoc, an » recedere debeatis, sed ego dico vobis ex parte » Dei, quia beata Dei Genitrix semper Virgo » Maria conservabit vos in loco isto, si Horas » ejus legeritis ante Horas canonicas; Comple- » torum vero post eas. » Quo dicto, disparuit homo; illi vero gavisi sunt gaudio magno, elegeruntque beatam Virginem Mariam in patronam Ordinis, in patronam vero sanctum Johannem Baptistam. Hominem autem illum sanctum Apostolum Petrum fuisse, ex illo vel maxime conjiciebant, quod successor ejus Urbanus secundus in concilio Clarimontensi Horas beatae Mariae a clericis quotidie dici instituit. Ex hac autem visione adeo sunt confortati in Domino, ut nec mors, nec vita ipsos posset separare a charitate Christi. Hactenus Blomenvenna: nunc in verba ejus, seu potius in ea, quae hisce memoriae prodit, docet, quaedam observanda.

607 Ac primo quidem, quod pertinet ad apparitionem, qua S. Petrus primis Cartusiae incolis seu Landuino ejusque sociis, senis specie assumpta, spectandum sese praebuerit, ad quotidianam eos Parvi de sanctissima Virgine Maria Officii recitationem excitavit, factumque sit, ut illi et periculosissima tentatione liberati fuerint, et in Ordinis sui patronam quidem eandem sanctissimam Virginem Mariam, patronum vero S. Joannem Baptistam elegerint; eventum illum quidem, ut nec scriptoris, nec monumenti satis antiqui seu aequalis testimonio auctoritate confirmatum, indubitanter negare idcirco non ausim, quod ei tum constans, uti eam vocant, totius Ordinis traditio, tum assiduus in eodem recitandi Parvi de Sanctissima Virgine Officii usus suffragetur; verum nihilne etiam est, ob quod, an apparitio illa, cave, quae hanc secuta narratur, locum unquam habuerint, dubitandum queat videri? Sanctissima Virgo Maria in patronam, et sanctus Joannes Baptista in patronum, utpote in quorum honorem ex supra dictis Cartusiam S. Bruno considerit, diu ante memoratam apparitionem a Sancto ejusque discipulis verosimiliter fuere electi; ut proinde an electionis hujus

et eaque per apparitionem divinitus oblatam liberantur.

E

F

Haec, quae an omnium, quorum causa asseritur, vera etiam causa existerit,

A *hujus causa, ut verbis recitatis Blomenvenna innuit, apparitio illa exstiterit, sit dubium, maxime cum ea (videsis Blomenvenna verba proxime data) Landuino ejusque sociis, non S. Joannes Baptista, sed S. Petrus Apostolus videndum sese obtulisse memoretur, posterioremque proinde e duobus hisce Sanctis, non autem priorem, si electionis, quam Blomenvenna memorat, præfata apparitio causa exstiterit, in patronum sibi illi electuri fuisse videantur. Adhæc Ruinartius in Vita Urbani II Papæ sæpissime jam laudata num. 226 sic scribit: Ferunt etiam, hæc ipsa sacræ expeditionis occasione preces horarias beatæ Mariæ, quæ jam antea a Petro Damiano in suis monasteriis erant institutæ, a clericis, immo et ab ipsis laicis ex Urbani præscripto (in Claromontana scilicet synodo, in qua sacræ in Terram Sanctam expeditiones decretæ fuerunt, condito) frequentari cœpisse, ut eo pacto, qui expeditioni suscipiendæ inhabiles essent, his saltem precibus milites adjuvarent, eis tantæ Virginis patrocinium promerendum.*

est dubium, concilio Claromontano, contra ac Petreus,

B *608 Cum ergo, ut preces illæ horariæ de beatissima Virgine, quæ vulgo ejus Officium appellari consueverunt, a clericis recitarentur, ab Urbano Papa, uti recitata Ruinartii verba declarant, clericis injunctum fuisse feratur, imo reipsa, ut apparet, in concilio Claromontano (adi Labbeum tom. X Conciliorum col. 317) fuerit injunctum, Cartusiani ut idem facerent, recenti illo Urbani præscripto moveri potuerit; quare, cum ad id apparitione, Blomenvenna verbis jam relata, opus haud habuerint, fuerintne hæc vere, ut preces illas recitandas assumerent, impulsu, dubitari posse videtur. At vero, erit fortassis, qui, ut id dicta apparitione factum, tueatur, concilii Claromontani celebratione fuisse hanc anteriorem, contendat. Atque in hac quidem opinione fuisse videtur Petreus. Etenim in suis in Dorlandi Chronicon Elucidationibus lib. IV, cap. 4 sic scribit: Apparens eis (Cartusianis) D. Petrus Apostolus consilium salutare suggestit, quatenus Horas canonicas in honorem sacratissimæ Virginis quotidie decantarent, quod deinde etiam clerus universus, uti ex decretis Claremontens. concilii constat, imitandum suscepit. Ita ille: verum quod hic asseverat, nullo plane*

a quo Blomenvenna aliquæ dissentunt,

C *argumento probat, nec sola sua auctoritate, ut fidem ei adhibeamus, facere potest. Dorlandus, quem sua illa observatione elucidare Petreus voluit, Sanctum Petrum Cartusianis, quibus apparet, ita loquentem inducit: Unum noveritis, sacratissimam Dei Matrem Mariam vos hic ab incommodis omnibus servaturam, et patronam vestri Ordinis futuram, tantum Horas ejus, ut nuper in Romana Ecclesia institutum est, decantetis.*

conjiçiebant quod successor ejus Urbanus secundus in concilio Clarimontensi Horas beatæ Mariæ a clericis quotidie dici instituit. Blomenvenna porro assentitur etiam Surius; etsi autem nec hic, nec Blomenvenna et Dorlandus ullum afferant, quo opinionem suam firment, testimonium monumentumve antiquum, tribus tamen hisce scriptoribus, si memorata S. Petri Apostoli apparitio locum unquam habuit, potius adhærendum autumo, quam uni Petreio. Hic enim illam concilio Claromontano anteriorem facere dumtaxat videtur ex præconcepta opinione, qua Horas sanctissimæ Virginis Mariæ recitandi consuetudinem a Cartusianis primum usitatam ac deinde ab hisce ad alios propagatam fuisse existinat. Ast ea a veritate omni dubio procul est devia.

610 Etenim, teste Petro Diacono in Reg. S. Benedicti cap. 64, Horæ sanctissimæ Virginis jam in monte Cassino addebantur quotidie Officio majori ex constitutione Gregorii II Papæ, qui anno 713, ac proin diu ante ortos Cartusienses Pontificatum inivit. Adhæc earumdem Horarum recitationem in quodam suorum monasteriorum, in quibus frequentari hæc solebat, divinitus confirmatam fuisse, contra Bozonem monachum, sanctæ illius consuetudinis improbatorem, Petrus Damianus, qui ante Cartusianis Ordinis initium, conciliumque Claromontanum ad Superos jam migrarat, epistola 52 ad eremitas Gamugnenses docet. Jam vero, cum id ita sit, præfata, qua S. Petrus Cartusianis apparuerit, eosque, ut quotidianum sanctissimæ Virginis Mariæ Horarum pensum solcerent, monuerit, apparitionem concilio Claromontano posteriorem exstiterit, ob Dorlandi simul, Blomenvenna et Surii auctoritatem, quæ ob jam dicta unius Petreii auctoritate potior hic esse debet, verosimilius existimo. Jam vero cum res ita habeat, fuerintne, ut quotidianus recitandi Parvi de sanctissima Virgine Maria Officii usus apud Cartusianos invalesceret, apparitione illa factum, dubitari posse, ut jam dixi, videtur, ac proin, cum merito præterea, an hi, ut sanctissimam Virginem Mariam in Patronam, sanctum vero Joannem Baptistam in patronum eligerent, eadem ista apparitione impulsu fuerint, dubitandum ex jam supra dictis sit, habuerintne hæc ipsa unquam locum, dubitandum etiam apparet. Mihi interim eam hic commemorare visum est, quod, quamvis ex dictis, si locum unquam habuit, concilio Claromontano fuerit posterior, fortassis tamen ipso adhuc anno 1095, cujus Novembri celebratum id fuit, acciderit, hincque de rebus, hoc circiter tempore gestis atque ad Sanctum spectantibus, esset tractandum. Rerum modo, proptus nonnihil hunc tangentium, seriem prosequamur.

611 Haud dudum Bruno e Placentino concilio, si tamen huic illum interfuisse, verum sit, erat reversus, cum Rogerius comes, quanto in pretio ac amore eum haberet, aliter etiam, quam donationibus, in Turritanam Calabriae eremum, uti ante fecerat, liberalissime collatis, manifestavit. Camillus Tutinus proin iterum laudatus in Historiæ Ordinis Cartusianis Prospectu ad annum 1097 ita memorat: Nascitur comiti Rogerio ex Adelaida filius, quem Bruno in ecclesia Militensi baptizat, et Lanvinus a fonte levat. Fuit is Rogerius primus Siciliae rex. Interfuit Maraldus et ipse Carthusianus, qui melicem in hac functione Rithmum edidit. Ita ille; verum an Rogerii, primi post exactos e Sicilia Saracenos insulae hujus regis, ex illo vel maxime

AUCTORE
C. B.

opinatus est, verosimilius, si unquam accidit, fuerit posterior.

E

F

Rogerium comitis Rogerii filium, qui non anno 1097, ut Tutinus statuit,

AUCTORE
C. B.

consignat? Romualdus Salernitanus, auctor syn-
chronus, in Chronico apud Muratorium tom. VII
rerum Italicarum Scriptorum col. 196 de Roge-
rio, Rogerii comitis filio primoque Siciliae rege,
sic scribit: Gloriosissimus rex Rogerius post tot
victorias et triumphos apud Panormum febre
mortuus est et sepultus in archiepiscopio ejus-
dem civitatis anno vite sue quinquagesimo
octavo, mensibus duobus, diebus quinque, xxvi
die mensis Februarii, anno regni sui xxiv; anno
autem Dominice Incarnationis mclii, Indict. 1.
Ita Romualdus; qui cum optime, quo ætatis sue
anno Rogerius rex obierit, exploratum habere
potuerit, reipsa hunc, ut verbis recitatis tradit,
ætatis sue anno quinquagesimo octavo obiisse,
in animum induco. Rogerium quidem, non anno,
ut hic Romualdus seu potius recitata scriptori-
que huic attributa verba signant, Dominice
Incarnationis 1152, sed anno 1154, ad 27
Februarii diem provento, vitam cum morte com-
mutasse, Pagius in Criticis ad hunc annum lucu-
lentissimis argumentis evincit, nec dubium est, quin
alii adhuc errores, verosimiliter, quas Romualdi
huc transcriptus textus exhibet, notis cubent.

B
sed anno, uti
partim ex
Romualdo
Salernitano,

612 Verum hæc compendio per literas, nume-
rorum locum tenentes, scriptæ duxerunt sunt;
in quas librorum oscitantia errores facillime
nec raro irrepere, experientia habetur comper-
tum; quoto autem ætatis sue anno diem extre-
mum Rogerius clausit, non compendio litteris
numericis, sed vocibus integris, in quas errorem
difficiliter aut certe non tam facile tanque fre-
quenter irrepere, eruditi omnes norunt, in reci-
tato Romualdi textu exprimitur; adhuc nihil
plane uspiam occurrit, quod Rogerium altero
vite sue anno obiisse, suadere utcumque sit na-
tum; ut proinde, si non certum, verosimillimum
saltem sit, eum assignato in Romualdi textu vite
sue anno 58, et quidem, uti infra docebo, duobus
jam mensibus ac quinque diebus, qui integris pa-
riter in eodem textu vocibus exprimuntur, jam
completo, diem suum obiisse. Jam vero, cum id
ita sit, annique quinquaginta octo, menses duo,
dies quinque, ex anno Incarnationis Dominice
1154, ad 27 Januarii diem jam provento, quo
Rogerium regem e vivis abiisse, Pagius ex dictis
luculentissime probatum dat, subducti, ad Domi-
nicæ Incarnationis annum 1093, prope jam ter-
minatam, deducant, consecrarium est, ut Roge-
rius rex, in cujus tempus natale hic inquirimus,
posteriori hoc anno, ad Decembrem jam provento,
natus sit.

C
quidquid
etiam e Ma-
latera in
contrarium
asseratur,

615 At vero, inquis, Gaufridus Malaterra,
non raro jam supra laudatus, qui majorem uti-
que hic fidem, quam Romualdus mereri vide-
tur lib. iv Historiæ Siculæ, cap. 26 de Capua,
per Rogerium, Apuliæ, Calabriæ et Siciliae du-
cem, hujusque patruum Rogerium, Calabriæ et
Siciliæ comitem, obsessa, sic scribit: Anno Do-
minicæ Incarnationis mxcvii ibi (in castris sci-
licet ante Capuam obsessam) se imprægnavit
comitissa Adalasia de comite Rogerio; cum
autem hic de Rogerio postea rege ab Ada-
lasia seu Adelaide concepto sermo sit, nec, quem-
admodum ex infra dicendis de tempore, quo
Capuæ obsidio acciderit, patescet, Rogerius comes
Adalasiæ maritus ante Pentecosten, quæ anno
1097 in vigesimam quartam Maji diem incidit,
in Castris ante Capuam, dato etiam, civitatem
hanc anno illo a Rogerio comite fuisse obsessam,
existitisse potuerit, consecrarium et recitatis Gau-
fredi Malaterræ verbis sit, ut Rogerius, primus

Siciliæ rex, non anno 1093 fere jam finito, sed
anno demum 1098 ineunte natus sit. Fateor, sic
habet: verum, præterquam quod sic equidem non-
dum natiuitas illa anno 1097, cui eam ex dictis
Camillus Tutinus innectit, acciderit, esse de Roge-
rio postea rege, quem Adalasia in castris ante
Capuam e Rogerio comite marito suo conceperit,
in huc translatis e Malaterræ Historia Sicula
verbis sermonem, probari non potest. Nec, etsi
secus foret, quidquam inde pro Rogerii regis na-
tuitate anno 1097 assignanda haberetur, cum
verba illa Malaterræ attribuenda non sint, sed
ad paginæ oram, e qua deinde in ipsum textum
ab imperito librario fuerint traducta, ab inepto
adnotatore fuerint adscripta, uti infra ostendam,
cum tam de Capuanæ obsidionis tempore, quam
de diplomate, quo post hæc S. Brunoni eremogæ
Calabriæ multa bona Rogerius comes contulit,
sermonem instituum.

614 Mihi itaque, omnibus consideratis, Roge-
rium, Rogerii comitis filium, posteaque Siciliae
regem, non anno 1096, ut statuit Tutinus, sed
anno 1093 exeunte natum esse, verosimiliter ad-
huc manet partim ob sequentia, quæ supra adhuc
recitavi, Romualdi de Rogerio rege verba, Mor-
tuus est... anno vite sue quinquagesimo octavo,
mensibus duobus, diebus quinque, partim
quod hæc, quamvis Romualdus in Chronico suo
annum, numero ordinali, quem ei adjungit, desi-
gnatum, pro anno completo absque additione, qua
feri id a se aperte edicat, accipere non solet, de
anno tamen quinquagesimo octavo, duobus jam
mensibus ac quinque diebus completo, interpre-
tanda hic sint, ut liquet et sepulchrali inscrip-
tione regis Rogerii, quæ apud Rocchum Pirrum
in regnum Siciliae Chronologia, Siciliae Sacre
tom. I præfixa, pag. 8 existat, quæque sic habet:
Vix. an. lxx. regn. xxiv. obiit mcliv. Jam vero,
cum id ita habeat, annique quinquaginta octo,
menses duo et dies quinque, a vigesima septima
Februarii die anni 1154, quo ex dictis idem
princeps omni dubio procul vita functus est, or-
dine retrogrado computati, ad annum 1093 fere
elapsus deducant, consequens est, ut tum, quem-
admodum jam dictum, Rogerius rex natales sit
consecutus. Quod cum ita sit, simul etiam tem-
pus, quo baptizari eum a Brunone contigerit,
determinatum habemus. Verum unde constat,
Sancto id honoris a Rogerio comite delatum fuis-
se, ut baptizari ab eo filium suum voluerit?

D
partim ex
Inscriptione
sepulchrali
apparet, 1093
exeunte natus
est,
E

615 Inter eremi Calabriæ incolas, qui post
S. Brunonis obitum novi Prioris seu Magistri,
qui toti eremo præesset, electioni interfuerunt,
Maraldus recensetur in infra huc transcribendo
eorundem Catalogo, qui in antiqua charta, cui
singuli nomina sua ipsimet inscripserant, fuit
reperitus. Maraldi etiam, Cartusienis monachi,
qui Chronicon quoddam digesserit, Rocchus Pir-
rus in regnum Siciliae Chronologia alibique non
raro meminit, eumque poetica vena divitem fuis-
se, atque ad annum 1093 floruisse, Morotius in
Chronologico Ordinis Cartusienensis Theatro affir-
mat. Atque ex his omnibus jam fit, ut et Maral-
dum, Cartusie Calabriæ alunnum, Rogerii
postea regis baptismo, ut Tutinus ait, vere adstitisse,
et a Sancto nostro Rogerium, primum post ex-
actos Saracenos Siciliae regem, uti is in Rhythmo
melico, quem ea de re, Tutino aliisque testantibus,
cecinit, nos docet, baptizatum vere fuisse, persua-
sum mihi habeam, futurumque putem, ut idem
mecum e monumento isto studiosus lector persua-
sum sibi habeat. Id proinde integrum huc e Tu-
tino

F
sacris undis,
uti in melico.
a se composito

A *tino transcribere, operæ pretium existimo, licet interim locis nonnullis ita male vel ab ipsomet auctore versiculi tornati, vel describentium errore vitati sint, ut vix ac ne vix quidem, quid iis significetur, intelligas.*

hucque trans-
scripto

616 *His itaque constat versiculis.*

Totus orbis claret orbis
Claro natalitio :
Marchionis Militonis
Bonifacii Itali
Neptis ornat, quem exornat
Uxor Adelasia,
Brutiorum Siculorum
Comitem Rogerium;
Et Northmannum venerandum
Donat fœtu femina
Generosa, gloriosa,
Quem enixa peperit.
Avitum * sensit, se præsensit
Comes ille filio,
Mense deno qui terreno
Tectus exit pondere.
Melitensis fit immensis
Urbs antiqua gaudiis.

* an auctum?

B

Imma cuncta stant injuncta
Lætis et Trinacria.
Chorus lætus ac discretus
Læta ludit carmina,
Pro lavacro divo sacro
Undæ tum lustralis
Comes orat et exorat
Brunum Alemanicum;
Nam tenetur, ut ligetur
Illius devotio.
Accersitus non invitus
Jubilosus advenit.
Baptizatur et lavatur
Sacro puer flumine,
Lanuinus est patrinus
Nobilis Northmanicus,
Tumque sacro de lavacro
Olivo Bruno inungitur.

Rhythmo
Maraldus
fidem facit,

617 *Sistunt bellum post puellum*

Christo Deo supero.
Felix omen, tenet nomen
Puer hic Rogerius,
Canunt omnes, stant insomnes
Metris jubilantibus.
Ardet foras, gaudet thorus
Nimio præ gaudio.
Militensis nam ostensis
Gaudebat ecclesia,
Quia tapete cum abiete
Exornata cernitur;
Fronde viret, nemo silet,
Cuncti ludunt gaudiis.
Tum Urbanus, sed humanus
Jubilat natalibus,
Hic secundus, totus mundus
Quem adorat protinus
Christi sede cum mercede
Regni beatissimi;
Hic precat, dum levatur,
Puerili domino
Salutarem atque parem
Vitam Christi cælibem.
Ergo nato, sed renato
Christus regna puero
Donet cæli dono zeli
Simul et justissimo.
Summo jugis laus frugis
Deo sit in sæcula. Amen.

C

618 *Habueritne Adelasia, comitis Rogerii uxor, ut patrem, ita etiam avum aut patrum, nomine Bonifacium, ex horum versiculorum tertio et tribus seqq., quod admodum obscuri sint, definire non ausim; reliquis autem, quorum quinam præterea obscuritatis vitio maxime laborent, quisque facile, me etiam tacente, perspiciet, notandi potissimum, qui et Sanctum a comite Rogerio, ut filium suum baptizaret, rogatum fuisse, et id illum muneris obisse, docent, sunt sequentes :*

AUCTORE
C. B.
Sanctus
abluit,

Pro lavacro divo sacro
Undæ tum lustralis
Comes orat et exorat
Brunum Alemanicum;
Nam tenetur, ut ligetur
Illius devotio.
Accersitus non invitus
Jubilosus advenit,
Baptizatur et lavatur
Sacro puer flumine,
Lanuinus est patrinus
Nobilis Northmanicus,
Tumque sacro de lavacro
Olivo Bruno inungitur.

Atque hisce quidem versiculis quid significetur, E satis liquet; ne quis tamen de ultimi significatione, quæ huc potissimum spectat, forte dubitet, Bruno in hoc datus est, a nomine Brunus, quod poeta hic, uti e duobus hisce anterioribus ejus versiculis, Comes orat et exorat Brunum Alemanicum, manifestum sit, pro nomine Bruno usurpat, deductus, proque ablativo cum præpositione a præcedente Græcorum more adhibitus; ut versiculi illius sensus sit Olivo a Brunone inungitur, doceatque cum nonnullis proxime antecedentibus et consequentibus, Rogerium, Rogerii Calabriae et Siciliae comitis, filium, a S. Brunone Mileti in Calabria solemniter ritu, idque anno, uti ex jam supra dictis pronum est eruere, 1095 exente fuisse baptizatum.

619 *Haud multum porro temporis spatium a Rogerii, postea Siciliae regis, baptisate erat elapsum, cum Sanctus benevolam iterum in se Rogerii, Calabriae et Siciliae comitis, animum fuit expertus. Docet id me Surianus, in suis ad conscriptam a Surio S. Brunonis Vitam Annotationibus pag. 597 sic scribens : Anno mxcvi Rogerius comes villanos quosdam donat S. Brunoni, dato diplomate, in quo se Christianorum adiutorem intitulat. Donatio, quam hic Surianus commemorat, eadem haud dubie est, de qua ad eundem hisce Suriani verbis notatum annum 1096 in Ordinis Cartusienensis Historiæ Prospectu Camillus Tutinus ita loquitur : Additur et alia ab eodem comite Brunoni et Lanvino, eorumque in dicto monasterio (Turritano scilicet in Calabria) successoribus donatio quinquaginta hominum familiae unius in eosdem ligni et homagii. Privilegium Græco idiomate exaratur. Privilegium seu diploma, quo donationem illam Sancto factam, Camillus Tutinus et Surianus verbis recitatis asseverant, invenire nusquam potui; non dubito tamen, quin id alteri saltem horum scriptorum, Tutino nempe, qui id Græce exaratum dicit, ad manum fuerit. Quare et donationem illam Sancto vere etiam a comite Rogerio factam fuisse, persuasum mihi habeo, licet interim, quo rem certiorum lectori reddere possem, privilegium illud seu diploma, hic exhibendum, vellem habere.*

novoque haud
dudum post
beneficio a co-
mite Rogerio
afficitur.

F